

ærede Regering tilfidesætter efter min Overbevisning den Pligt, som den i Følge Forsfatningen har, til at være ikke alene det ledende, men tillige det mæglende Element mellem Lovgivningens Faktorer. Grundlovens § 59 giver Regeringen en Ret til altid at komme til Stede ved Thingenes Forhandlinger, og saa tidt de ønske det at erholde Ordet. Desuden har Regeringen Ret til, saa ofte den finder det rigtigt, at opløse Rigsdagens Afdelinger. Disse Rettigheder skabe ubetinget en Pligt for Regeringen til at gennemføre, hvad den finder usforvarligt ikke bliver gennemført, og jeg tror; at det er i Erkendelsen af denne Pligt, at alle tidligere Regeringer som Regel have vejet deres Sæde, naar de ikke vare i Stand til at gennemføre det, som de mente var usforvarligt ikke at faae gennemført. Denne Pligt tror jeg nu ikke, at den nuværende høie Regering vil erkjende at have. Det viser blandt Andet ogsaa dens Stilling til den største Gruppe af alle de Love, som vi endnu have henliggende uafgjorte, nemlig Lønningslovene. Lønningsloven af 1870 har jo den Bestemmelse, at der efter 10 Mars Forløb skulde foretages en Revision af samtlige Lønningslove. I Henhold hertil blev der i Samlingen 1879—80 forelagt en Række af Lønningslove i det andet Thing. Det andet Thing behandlede og overfendte til dette Thing i det Mindste to Lønningslove, nemlig Retsbetjentens Lønningslov og Toldvæsenets Lønningslov. Da Retsbetjentens Lønningslov var til Behandling i dette Thing, udtalte den høitærede Justitsminister, at naar Regeringen ikke ved en Revision kunde opnaa Noget, der efter dens Anskuelse var en Forbedring af den gjældende Lov, havde den ikke nogen Grund til at tilstræbe en Revision. Naar Regeringen altsaa staar paa det Standpunkt, at den forlanger en Forandring i Lønningslovene i Retning af det, den mener at være en Forbedring, uden Henhyn til, at det andet Thing ikke har den samme Anskuelse, og naar den fastholder dette Standpunkt, uagtet den i Folge Revisionsbestemmelsen er forpligtet til hvert Aar at forelægge Forslag til en Forandring i Lønningslovene, forekommer det mig, at en fortjat Forhandling med en Regering, der hæbder saadanne Anskuelser, kun kan føre til Spild af Tid og Kræfter, og at det derfor er fuldt berettiget, naar det andet Thing handler saaledes, som det har gjort. I den samme Samling kom Toldvæsenets Lønningslov herover fra Folkethinget, og denne Lov var af en saadan Bestaaffenhed, at den høitærede Finantsminister udtalte sin Tilfredshed med den. Der blev dog af et æret Med-

lem stillet Forslag om noiere Prøvelse i et Udvalg, men mod dette Forslag talte forskjellige ærede Medlemmer, blandt Andet den 1ste kongevalgte Landsthingsmand (Andræ) og det daværende ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts (Rieger) samt adskillige Andre, der fraraadede Udvalg af Hensyn til, at Forslaget havde et saa godt Indhold. Forslagsstilleren tog da sit Forslag tilbage, og Lovforslaget blev vedtaget uforandret. I den paafølgende Samling, Samlingen 1880—81, blev der fra det andet Thing oversendt 5 Lønningslove, hvoraf de 4 angik Postvæsenet, Retsbetjentene, det meteorologiske Institut og Amtsforsvalterne. Postvæsenets Lønningslov var omtrent af lignende Indhold som Toldvæsenets; maaste være Lønningsfakterne en Ubetydelighed lavere, men det var høist sandsynligt efter de Udtalelser, der falbt i det andet Thing, at Regeringen kunde opnaa en Lønningslov for Postvæsenet af samme Godhed som Toldvæsenets. Ifke desto mindre stillede den daværende høitærede Indenrigsminister en hel Række Endringsforslag, der bleve vedtagne af Landstinget, og hvorved Loven førtes tilbage til den Skikkelse, hvori den var forelagt. Denne Ministers Stilling saa vel som Justitsministerens lige overfor Retsbetjentenes Lønningslov viser, at Ministrene ikke sølte sig forpligtede til at mægle mellem Thingene lige overfor disse Love. Paa lignende Maade gik det med Amtsforsvalternes Lønningslov. Den var vedtagen i det andet Thing efter lange Forhandlinger og mange Indrømmelser fra Thingets Side overfor Finantsministeren, og den forelaa i en Skikkelse, som den høitærede Finantsminister erklærede for at være antagelig. Lovforslaget blev derpaa oversendt til Landstinget, men den høitærede Finantsminister anbefalede ikke Forslaget, Landstinget forkastede det, og de øvrige Forslag bleve heller ikke behandlede. Denne Regeringens Stilling til disse Lønningslove forekommer mig at vidne om, at den ikke anser sig forpligtet til at mægle mellem Thingene, og dette er, forekommer det mig, den vigtigste Marsag til den Tilstand, som vi nu have, og giver det andet Thing fuld Berettigelse til at indtage den Holdning, det gjør, og fuld Berettigelse til at udtale sig for Hans Majestæt Kongen, saaledes som det er i dets Adresse. Naar den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bemærkede, at Ministeriet ikke mangler Villie eller Evne til at forhandle med denne Rigsdag, saa er det mulig rigtigt; men det er en Kjendsgjerning, at Ministeriet mangler Evne til at gennemføre Noget, og det er det, der maa være enhver ansvarlig Regerings Pligt at